

ת"ד 2590/08/14 - מדינת ישראל נגד וסאם ביאדסה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2590-08-14 מדינת ישראל נ' ביאדסה
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

וסאם ביאדסה
ע"י עו"ד קישאוי

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בחוסר זהירות (תקנה 21 ג לת"ת) ואי מתן זכות קדימה לרכב הנע בכביש ביציאה מחצרים (תקנה 64ב (2) לת"ת בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה). על פי האמור בכתב האישום, נהג הנאשם ביום 28.3.13 רכב משא עם נגרר מאתר בנייה ברחוב קרליבך בת"א אל הכביש. אותה שעה נהג מר יצחק גלנטי (להלן: "המעורב") ברחוב קרליבך מדרום לצפון, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם. הנאשם, כך כתב האישום, נכנס אל הכביש בחוסר זהירות, פגע באופנוע המעורב והפיל אותו על הכביש. כתוצאה מכך נגרמו למעורב חבלות של ממש (שבר מרוסק ברגל, חבלת ראש ואובדן הכרה) ואופנועו ניזוק.

תשובת הנאשם

2. הנאשם כפר באחריותו לתאונה וטען כי לא פגע באופנועו של המעורב וכי המעורב החליק לפני שהגיע לרכב הנאשם. עוד טען הנאשם כי לו הייתה זכות הקדימה שכן הנאשם היה מימינו של רוכב האופנוע. עוד הודה הנאשם בגרימת שבר מרוסק למעורב אך כפר - בהיעדר תיעוד - בגרימת חבלת ראש ואובדן הכרה למעורב.

פרשת התביעה

3. במסגרת פרשת התביעה העידו הבוחן מר חג'בי , השוטרת אנסטסיה מירוננקו שהגיעה לזירת התאונה וכן המעורב מר גלנטי.

ע"ת 1, בועז חג'בי, חקר את התאונה. בהסכמת ההגנה הוגש כל מעשי ידיו של עד זה, כפוף לחקירה נגדית. העד

עמוד 1

אשר כי למרות שמדובר בתאונה בה נגרמו חבלות של ממש, לא הגיע בוחן תנועה לזירה סמוך לתאונה. הוא אישר כי אין לו ממצאים התומכים בקיומו של מגע בין אופנוע המעורב לרכב הנאשם. עוד אישר העד כי מכיוון יציאת רכב הנאשם לכביש אין תמרוך וכי רוכב האופנוע הגיע משמאל לרכב המשאית. העד לא היה יכול לומר באיזה נתיב מנתיבי הנסיעה ברחוב קרליבך נסע המעורב עובר לתאונה. ואחרון: העד אישר כי לא בדק נזקים בכלי הרכב ולא ביצע התאמת נזקים.

ע"ת 2, אנסטסיה מירוננקו, ערכה דוח פעולה. העדה ציינה כי הייתה ראשונה להגיע לזירת התאונה. היא מאשרת כי לא ציינה ברכבו של הנאשם היה נזק. לדבריה, נאמר לה כי בוחן לא יגיע לזירה. העדה לא ידעה לומר אם כאשר הגיעה לזירה הוזזו כלי הרכב ואישרה כי לא תיעדה את העניין בדוח הפעולה שערכה. העדה ציינה בדוח הפעולה כי המשאית עמדה באמצע הכביש אך לא ידעה לומר באיזה נתיב.

ע"ת 3, המעורב, העיד כי במועד האירוע נסע על רחוב קרליבך ממזרח למערב - בניגוד לאמור בכתב האישום שם נטען כי נהג מצפון לדרום - כאשר לפתע הבחין מצד ימין "שמשו עט עלי ויצא מאתר בנייה שם. דבר ראשון שנזכרתי בו בבי"ח שמשו צהוב עף עליי". העד ציין כי נאסף מרחוב קרליבך 15 הגם שהתאונה אירעה במקום אחר ברחוב. לדבריו, נסע נסיעה איטית. בחקירה נגדית ציין העד כי אינו יכול לזכור אם היה מגע בין האופנוע למשאית הנאשם. לדבריו, בעת האירוע נסע בנתיב הימני וכי בכביש 2 נתיבי נסיעה. למעורב הוצגו תמונות שצילם הנאשם בזירת התאונה והוא אישר שאלה תמונות של האופנוע השייך לו. העד שלל טענה לפיה סמוך לפתח ממנו הגיחה משאית הנאשם עמד רכב שחסם באופן חלקי את הנתיב הימני ולא אפשר למעורב לנסוע בנתיב נסיעה זה.

פרשת ההגנה

4. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. לדבריו יצא עמוס מאתר חפירה בהילוך C. ביציאה עמדה משאית שחסמה חלק משדה הראייה ועל כן הנאשם גלש על מנת להגדיל את שדה הראייה שלו כאשר "פתאום קטנוע נפל על הרצפה". לטענת הנאשם, האופנוע היה בנתיב האמצעי מבין 3 נתיבי נסיעה. הנאשם ציין כי לא אמר בהודעה במשטרה באיזה נתיב נסע המעורב שכן לא נשאל על כך. הנאשם הגיש תמונות שצילם התומכות בטענתו כי סמוך ליציאה מאתר החפירה עמדה משאית (נ/5). לדברי הנאשם, הוא יודע כי רחוב קרליבך הוא רחוב עם תנועה ערה אך למרות זאת לא חש צורך בהסתייעות במכוון על מנת לצאת מאתר החפירה שכן היה במהירות אפסית. הוא אישר כי המשאית שחנתה על נתיב ימין בכביש חסמה את הנתיב כולו ומתשובותיו עולה כי התכוון להשתלב בנתיב האמצעי, אם כי לא הספיק לעשות זאת. הנאשם אישר כי לא הבחין במעורב לפני התאונה אך לא ידע לומר מדוע המעורב נפל (ש. אתה אומר אבל שהוא ראה אותך ונבהל. אולי הוא נבהל. מאיפה אני יודע מה יש לו? .. נראה לי שהוא נבהל (ע' 11 ש' 13, 14, 11-12). הנאשם לא ידע להסביר מדוע על המעורב להיבהל אם לא ראה את רכב הנאשם יוצא מאתר החפירה. הנאשם עמד על כך שבכל מקרה לא הגיע עם משאיתו לקצה המשאית החונה בנתיב הימני (ע' 11 ש' 17).

דין והכרעה

5. לאחר ששקלתי טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום בשל כך שלא הוכח קיומו של מגע בין כלי הרכב של הנאשם והמעורב ובשל כך שלא הוכח במידת ההוכחה הנדרשת כי בעת שרכב הנאשם חצה את קצה המשאית שעמדה בנתיב הימני על מנת לשפר את שדה ראייתו, הוא קיפח בכך את זכות הקדימה של המעורב.

6. אפתח ואומר כי על פי נסיבות המקרה כפי שהוכחו, יש לקבוע כי למעורב הייתה נתונה בעת האירוע זכות הקדימה לנוע בנתיב בו נסע. תקנה 1 לתקנות התעבורה (להלן: "התקנות") המגדירה "צומת" מחריגה במפורש "שטח המתהווה על ידי פגישה של כביש עם כניסה ויציאה לחצרים, או עם דרך גישה לבית, למגרש חניה, לתחנת דלק או למפעל, אלא אם סומן אחרת בתמרור". במקרה זה העיד ע"ת 1 כי אין תמרור ביציאה מאתר החפירה ועל כן אין מדובר בצומת. תקנה 64ב (2) לתקנות קובעת כי "נוהג רכב היוצא מחצרים, מדרך גישה לבית, מתחנת דלק, מתחנת שירות, ממקום חניה לכלי-רכב וכיוצא באלה או מכל מקום שאינו דרך, והוא עומד להיכנס לדרך או לחצותה : (1) ... (2) יאט וייתן זכות קדימה לכלי רכב המתקרבים באותו כביש לפני שייכנס לכביש."

7. ניתן ללמוד מכך כי גם בהיעדר תמרור בכיוון נסיעתו של רכב הנאשם, הייתה מוטלת עליו חובה להאט ולתת זכות קדימה לאופנוע הנע על הכביש. מה משמעותה של זכות קדימה? תקנה 1 לתקנות מגדירה "זכות קדימה": "מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם".

8. לא הוכח במקרה דנן כי היה מגע בין כלי הרכב ולא הוכח כי בחציית קצה המשאית שעמדה בנתיב הימני, קיפח הנאשם את זכות הקדימה של המעורב. ע"ת 1- בוחן התנועה - הגיע לזירה לאחר חלוף זמן רב ממועד התאונה באופן שלא אפשר חקירה מקצועית ויסודית של נסיבות התאונה. ע"ת 1 גם העיד, בהגנותו, כי לא ביצע התאמת נזקים ולא מצא ממצאים התומכים בפגיעה בין כלי הרכב המעורבים בתאונה. משכך, לא הוכח כי התאונה אירעה כתוצאה ממגע בין כלי הרכב. הנאשם ציין בעדותו כי לא היה מגע בין כלי הרכב שגרם לפילת אופנוע המעורב וגם המעורב אינו יכול לומר כיצד בדיוק אירעה נפילת האופנוע ("פתאום ראיתי מצד ימין שמשו עט עליי ויוצא מאתר הבנייה שם. דבר ראשון שנזכרתי בו בביה"ח שמשו צהוב עף עלי.. וכן "אני לא יכול לזכור מה קרה שם בדיוק, אם איבדתי את ההכרה")

9. אשר לקיפוח זכות הקדימה של המעורב. מן הראיות עולה אמנם כי הנאשם התקדם ללא סיוע מכוון ועבר את קצה המשאית שעמדה בנתיב הימני על מנת לברר אפשרות להשתלב ברחוב קרליבך אולם לא נטען ולא הוכח כי בעשותו כן חסם את הנתיב האמצעי באופן שקיפח את זכות הקדימה של המעורב. הנאשם אינו טוען כי חסם את הנתיב האמצעי כך ואילו המעורב העיד כי אינו יכול לזכור מה קרה בזירת התאונה ואין טענה כי הופעת משאית הנאשם אילצה אותו לסטות מקו נסיעתו, להאט או ליפול על מנת להימנע ממגע עם המשאית. ע"ת 2 הגיעה לזירה סמוך לאחר קרות התאונה. לא ברור מעדותה אם בעת הגיעה לזירה כבר הוזזו כלי הרכב ומעדותה גם לא ברור באיזה נתיב במדויק עמדה במדויק משאית הנאשם, בהנחה ולא הוזזה לאחר התאונה ("רשום שהמשאית עמדה באמצע הכביש. איפה, באיזה נתיב, אני לא יודעת. כשהגעתי זה מה שראיתי. מה היה לפני כן אני לא יודעת" (ע' 7 ש' 22-23)). . נמצא כי זולת גרסת הנאשם בנוגע למיקום רכבו עובר לתאונה, אין כל ראיה אחרת ביחס למיקומה של המשאית עובר לתאונה. גרסת הנאשם, כאמור, איננה תומכת הטענה כי זכות הקדימה של המעורב קופחה.

התוצאה

10. על יסוד כל האמור אני קובע כי לא הוכח מגע בין כלי הרכב ולא הוכח המנגנון שגרם למעורב ליפול מאופנוע ולהיחבל כאמור בכתב האישום. ממילא לא הוכח כי חלק מרכיבי מנגנון זה כללו חסימה מלאה או חלקית של נתיב נסיעתו של המעורב באופן שחייב אותו לסטות מנתיבו, להאט או ליפול על מנת להימנע מהתנגשות עם משאית. הוכח

מגרסת הנאשם - ולא הובאה כל ראיה לסתור - כי הנאשם נסע בנסיעה איטית וניסה "להציץ" מעבר לקדמת המשאית שחנתה במסלול הימני על מנת לשפר את שדה ראייתו לפני השתלבות בנתיב. לטעמי לא מדובר בנסיבות כאלה בנסיעה חסרת זהירות. לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מן המיוחס לו.

ניתנה היום, 11 בפברואר 2016, במעמד הצדדים